

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Kalis, s. r. o.**, IČO 29306841
sídlem U pošty 273/9, 625 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/116765-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2018, č. j. BMA-T-216/2018, kterým správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobci příspěvek na podporu

zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 podle § 78a odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ve výši 29 111 Kč, které žalobce uplatňoval jako náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, o které lze zvýšit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti (dále jen “zvýšené náklady”).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce, za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání, namítá, že správní orgán prvního stupně činí nedůvodné rozdíly ve své rozhodovací praxi, čímž uvádí žalobce do stavu právní nejistoty, neboť od roku 2014 žalobce stejným způsobem uplatňuje nárok na zvýšenou náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců, jejichž činnost spočívá v poskytování školení klientům žalobce, přičemž až do napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vždy došlo k vyhovění žádosti žalobce o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v plné výši. Žalovaný odmítl přiznat žalobci nárok na příspěvek na zvýšené náklady, přestože se dle žalobce s ním ztotožnil v tvrzení, že změna v metodice uplatňování dalších nákladů na dopravu od 1. 1. 2018 nemůže být důvodem pro změnu rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně, neboť metodický pokyn není závazným při rozhodování správního orgánu prvního stupně, stejně jako se s ním žalovaný ztotožnil v tvrzení, že od 1. 1. 2018 nedošlo k takové změně právní úpravy, která by měla ospravedlnit změnu v rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně.
4. Pokud žalovaný tvrdí, že v období 2014 až 2017 docházelo k nezákonnému vyplácení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, mělo dle žalobce dojít k zahájení řízení na náhradu škody, způsobenou nesprávným úředním postupem, k čemuž však nedošlo, protože se argumentace žalovaného jeví žalobci jako účelová. Činnost žalobce spočívá ve vzdělávacích aktivitách, které probíhají mimo sídlo žalobce, přesto je však z důvodu postižení zaměstnanců žalobce možno tuto činnost provádět pouze za pomoci osobní dopravy. Výklad žalovaného, který nespátřuje ve vyslání na pracovní cestu dopravu na pracoviště, shledává žalobce formalistickým, neboť jeho zaměstnanci vykonávají svou pracovní činnost v různých místech České republiky a k tomu se dopravují. Pokud by však žalovaný trval na svém formalistickém přístupu, musel by žalobce dle jeho názoru naplnit podmínku pro přiznání zvýšených nákladů na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť spolu se zaměstnanci jsou do místa školení dováženy vždy materiály, jako jsou tištěné materiály, flipcharty, dataprojektor, občerstvení, nádobí apod. Žalobce by tedy při použití formalistického výkladu musel naplnit podmínku pro přiznání nákladů na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na dopravu materiálu a výrobků.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nad rámec toho, co již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, uvádí, že příspěvek na náklady dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště nemohl být žalobci přiznán, neboť ze správního spisu vyplývá, že se zaměstnanci dopravovali za klienty automobilem jednatelky žalobce, a dopravu tudíž nezajišťoval zaměstnavatel. Dále žalovaný uvádí, že kdyby měl žalobce v pracovních smlouvách se svými zaměstnanci stanoven výkon práce např. jako Česká republika, a dopravu zajišťoval žalobce, nikoliv jeho jednatelka, pak by bylo možno přiznat žalobci příspěvek na náklady na dopravu osob se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště, avšak nikoliv jako celé cestovní náhrady, nýbrž pouze jako konkrétní náklady, které žalobci při dopravě zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště vznikly.

IV. Předchozí soudní řízení

6. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 29 Ad 8/2018-65, v němž dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S přihlédnutím k povaze vytýkané vady krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně přistoupil i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud odůvodnění právních závěrů správních orgánů nepovažoval za dostatečné, neboť v něm chyběly jakékoliv úvahy o účelu zvýšení příspěvku a povaze dopravy, na niž lze příspěvek čerpat, tedy přesné vymezení toho, odkud a kam musí být zaměstnanec dopravován, aby tuto dopravu bylo možno podřadit pod § 78a odst. 12 písm. c) bod 1. zákona o zaměstnanosti. Správní orgány se v napadených rozhodnutích nikterak nezabývaly ani otázkou, zda na náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracovních cestách nevzniká nárok vůbec, anebo zda je možno tyto náklady zaměstnavatele podřadit pod náklady na mzdy a platy, na něž je poskytován příspěvek dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
7. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Ad 8/2018-65, zrušil rozsudkem ze dne 11. 3. 2021, č. j. 6 Ads 233/2019-31 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že dospěl-li v projednávané věci krajský soud k závěru, že kromě žalobcem navrhovaného zrušení rozhodnutí žalovaného, je na místě zrušení také prvostupňového správního rozhodnutí, mohl tak ovšem učinit pouze v rozsahu jeho výroku II., který byl napaden odvoláním, neboť o výroku I., kterým byl žalobci příspěvek poskytnut, se soudní řízení nevedlo. Dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud krajský soud v odůvodnění rozhodnutí žalovaného postrádal úvahy o účelu zvýšení příspěvku, v jakém případě by žalobce nárok na příspěvek měl a zda na náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracovních cestách nevzniká nárok vůbec, anebo zda je možno tyto náklady zaměstnavatele podřadit pod náklady na mzdy a platy, na něž je poskytován příspěvek dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tyto úvahy však dle Nejvyššího správního soudu nepodmiňují přezkoumatelnost právního závěru žalovaného. Dle Nejvyššího správního soudu je naopak jasné, na základě jakých úvah žalovaný nepovažoval podmínky pro přiznání zvýšení příspěvku za splněné. Žalovaný zcela jasně a srozumitelně vyjádřil a odůvodnil svůj právní závěr o tom, že žalobce nemá na zvýšení příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením o náklady vynaložené na dopravu dle § 78a odst. 12 písm. c) nárok. Ačkoliv jde o úvahu stručnou, to ji nečiní nepřezkoumatelnou.

V. Opětovné posouzení krajským soudem

8. V navazujícím řízení, které vyústilo ve vydání rozsudku ze dne 28. 7. 2022, č. j. 29 Ad 8/2018-91, krajský soud opětovně konstatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud sice shledal opodstatněným názor žalovaného, že rozhodným není, jakým způsobem je doprava poskytována, ale co je danou dopravou poskytováno, přičemž v daném případě nelze přisvědčit námitce žalobce, že se jednalo o dodávku služeb, jako dopravu materiálu či hotových výrobků ve smyslu ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Stejně tak shledal za opodstatněné tvrzení žalovaného, že cestovní náhrady nemohou být podle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti vypláceny v plné výši, neboť podle tohoto ustanovení jsou propláceny pouze náklady na dopravu, nikoliv náklady na stravné, nocležné a další náklady, které mohou v souvislosti s vysláním a pracovní cestu vzniknout. Otázkou výše vyplaceného příspěvku je ovšem možné se zabývat teprve za situace, kdy bude na jisto postaveno, zda žalobci nárok na tento příspěvek vznikl či nikoliv. Právě v posouzení této otázky, tj. zda jsou splněny podmínky pro přiznání zvýšených nákladů žalobce z důvodu, že vysílá své zaměstnance na pracovní cesty dle ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se krajský soud s názorem žalovaného i správního orgánu prvního stupně rozcházel. Krajský soud dospěl k názoru, že v nyní projednávané věci je rozhodná povaha příspěvku dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, nikoliv to, jaké místo mají zaměstnanci žalobce určeno jako místo výkonu práce. Za situace, kdy náplň práce zaměstnance na chráněném pracovním místě skutečně neumožňuje vytvoření pravidelného pracoviště, tak dle krajského soudu § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti musí být vykládán tak, že se jedná o příspěvek na dopravu zaměstnance z místa a na místo, která s přihlédnutím k povaze jeho práce je nezbytná pro plnění běžných pracovních úkolů, vyplývajících zaměstnanci z pracovněprávního poměru.

VI. Druhé řízení před Nejvyšším správním soudem

9. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného přezkoumal citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Ad 8/2018-91 a rovněž tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 13. 10. 2022, č. j. 6 Ads 279/2021-41, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Krajský soud zavázal právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v němž přisvědčil názoru správních orgánů, že náklady na pracovní cestu nemohou být náklady na dopravu na pracoviště a z pracoviště, o něž by zaměstnavateli mohl být zvýšen příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

VII. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednávané žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) opětovně pristoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se stručně odůvodněnými závěry správních orgánů, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání

příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, stanovené v zákoně o zaměstnanosti.

12. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že „[z]aměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.“ Podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]říspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % prostředků skutečně vynaložených na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 12 000 Kč, jde-li o osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše 5 000 Kč, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou. Pro účely stanovení výše příspěvku se skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy snižují o částku odpovídající výši poskytnuté naturální mzdy, srážek ze mzdy nebo platu určených k uspokojení plnění zaměstnavatele podle občanského zákoníku, s výjimkou srážek provedených k uhrazení škody, za kterou zaměstnanec odpovídá, nebo příspěvku zaměstnance na stravování podle § 236 zákoníku práce, nebo náhrady mzdy nebo platu poskytnuté zaměstnanci při překážkách v práci na straně zaměstnavatele“
13. Dle § 78a odst. 3 platí, že „[z]aměstnavateli k příspěvku podle odstavce 2 náleží paušální částka 1 000 Kč měsíčně na osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 na náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá. Zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 12 000 Kč a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b). Zvýšení příspěvku podle věty druhé nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli.“
14. Podle § 78a odst. 12 písm. c) platí, že „[z]a další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště, nebo dopravu materiálu a hotových výrobků.“
15. Jinými slovy, ustanovení § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti týkající se zvýšení příspěvku uvádí, že zvýšení příspěvku nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele. Proto i náklady na dopravu na pracoviště a z pracoviště dle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti je třeba rozumět náklady na dopravu na pracoviště zaměstnavatele a z něj.
16. Krajský soud shledává opodstatněným názor žalovaného, že rozhodným není, jakým způsobem je doprava poskytována, ale co je danou dopravou poskytováno, přičemž v daném případě nelze přisvědčit námitce žalobce, že se jednalo o dodávku služeb, jako dopravu materiálu či hotových výrobků ve smyslu ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Stejně tak shledává za opodstatněné tvrzení žalovaného, že cestovní náhrady nemohou být podle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti vypláceny v plné výši, neboť podle tohoto ustanovení jsou vypláceny pouze náklady na

dopravu, nikoliv náklady na stravné, nocležné a další náklady, které mohou v souvislosti s vysláním a pracovní cestu vzniknout. Otázkou výše vyplaceného příspěvku je ovšem možné se zabývat teprve za situace, kdy bude na jisto postaveno, zda žalobci nárok na tento příspěvek vznikl či nikoliv.

17. V projednávané věci je sporný především výklad pojmu pracoviště užitý ve výše uvedeném ustanovení. Dle žalovaného je takovým pracovištěm pouze místo výkonu práce či pravidelné pracoviště ve smyslu zákoníku práce, proto za účelem zvýšení příspěvku dle tohoto ustanovení nelze uplatnit náklady, které zaměstnavatel hradí jakožto cestovní náhrady za cestu mimo místo výkonu práce (pravidelné pracoviště). Dle žalobkyně (s čímž se krajský soud původně ztotožnil) je pojem pracoviště nutno vnímat širěji jako místo, kde zaměstnanec provádí pro zaměstnavatele činnost, pro niž je zaměstnán, a za náklady na dopravu na pracoviště je proto nutno považovat takové náklady, které vnikají při cestě, jež je nezbytná pro plnění běžných pracovních úkolů zaměstnance.
18. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 279/2021-41, se krajský soud přiklání k názoru, že pracovištěm zaměstnavatele je z hlediska výše uvedeného členění nutno chápat takové pracoviště, které se nachází v provozních prostorách zaměstnavatele. Z hlediska logického významu slov a gramatického výkladu není udržitelný závěr, že by pracovištěm zaměstnavatele mohlo být jakékoliv místo odlišné od pracoviště v místě bydliště zaměstnance, tedy i pracoviště, které se nachází u zákazníka. Je zřejmé, že zákon o zaměstnanosti přikládá těmto pojmům odlišný význam a z jistého důvodu je odlišuje. Zaměstnanec, který je osobou se zdravotním postižením, tak může pracovat převážně u zákazníka a z hlediska postavení zaměstnavatele na chráněném trhu práce bude takový zaměstnanec započítán do skupiny zaměstnanců, kteří nevykonávají pracovní činnost doma (takových osob se zdravotním postižením musí zaměstnavatel z hlediska plnění podmínek dohody o uznání jeho postavení na chráněném trhu práce zaměstnávat nadpoloviční většinu) a i na takového zaměstnance bude zaměstnavatel čerpat příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ovšem nemá nárok na zvýšení tohoto příspěvku o náklady, které mu vzniknou v souvislosti s dopravou zaměstnance na pracoviště a z pracoviště. *„Z formulace, že zvýšení příspěvku nelze uplatnit na osobu pracující mimo pracoviště zaměstnavatele, je zřejmý úmysl zákonodárce poskytovat zvýšený příspěvek pouze takovým zaměstnavatelům, kteří budou nad rámec svých povinností poskytovat zdravotně postiženým zaměstnancům dopravu do místa jejich pracoviště, které se nachází v provozních prostorách zaměstnavatele. Cílem zákonodárce evidentně bylo kompenzovat zaměstnavateli zvýšené náklady spojené s dopravou zdravotně postižených zaměstnanců na pracoviště v případě, že bez zajištění takové dopravy by osoba se zdravotním postižením nemohla pracovní činnost vykonávat, případně motivovat zaměstnavatele k poskytování benefitu pro zdravotně postižené zaměstnance ve formě zajištění dopravy na pracoviště.“* (cit. dle rozsudku č. j. 6 Ads 279/2021-41).
19. Na základě uvedených závěrů proto krajský soud konstatuje, že za zvýšené náklady na dopravu proto nelze považovat jakékoliv náklady, které zaměstnavatel má v souvislosti s dopravou zdravotně postižených zaměstnanců, nýbrž pouze takové, které mu nad rámec jeho povinností vzniknou tím, že se zaměstnancům se zdravotním postižením rozhodne poskytovat například svoz na pracoviště či příspěvek na dopravu. O zvýšené náklady se však nemůže jednat v případě, kdy je zaměstnavatel povinen proplatit zaměstnanci, kterého vysílá na pracovní cestu, cestovní náhrady, neboť takové náklady mu vznikají vůči

všem zaměstnancům, bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o zaměstnance, jenž je osobou se zdravotním postižením, či zaměstnance bez zdravotního postižení.

20. Je proto nutno přisvědčit názoru správních orgánů, že náklady na pracovní cestu nemohou být náklady na dopravu na pracoviště a z pracoviště, o něž by zaměstnavateli mohl být zvýšen příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (to platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti), protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2022

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu